

Ilustrovala Adela Režná

Diana Mašlejová

Stratený zajko v New Yorku

Albatros

Stratený zajko v New Yorku

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

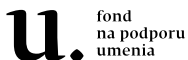
Diana Mašlejová
Stratený zajko v New Yorku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Stratený zajko v New Yorku

Z verejných zdrojov podporil Fond na podporu umenia.

Text © Diana Mašlejová, 2024

Illustrations © Adela Režná, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o. , 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Vyťažovanie textu a dát z tejto publikácie v zmysle čl. 4 smernice 2019/790 EU je zakázané.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-4235-1

ISBN e-knihy 978-80-566-4255-9 (ePDF)

Diana Mašlejová

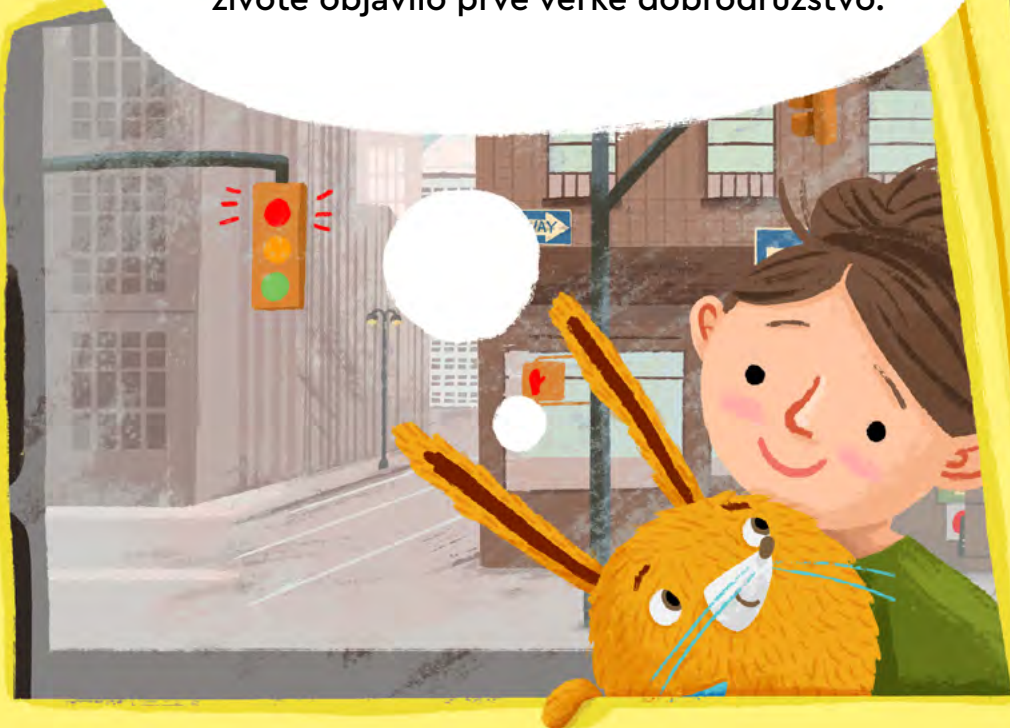
Stratený zajko v New Yorku

Albatros

Volám sa pán Zajko a toto je môj skutočný príbeh. Keďsa dívate na svet očami malého plyšového zajka, všetko sa vám zdá byť veľké. Veľká je posteľ aj dvere, veľké sú ľudské uši i psie laby a okná sú priam obrovské. Neviete, čo sa za tými oknami skrýva, pretože patríte do detskej izbičky – zvyčajne kamsi na drevenú policu alebo

na vankúš a svet za múrmi tej izby vám pripadá vzdialený, neuveriteľný, ohromný, ale aj desivý. V minulosti som nepocítil ani najmenšiu potrebu opustiť dobre známu postieľku a vydať sa do sveta. Všetko sa však zmenilo, keď sa v mojom plyšovom živote objavilo prvé veľké dobrodružstvo.

Hor sa na ďalší výlet!

Najprv som sa pred dvomi rokmi stratil v Paríži a minulé leto dokonca na Islande. Okrem toho som so svojou kamarátkou strakou preletel Európu a spoznal množstvo skvelých kamarátov, aj kopec čudných tvorov. Skrátka, dotkol som sa sveta – veľkého, živého a rôznorodého. A to je určite lepšie, ako sedieť doma medzi štyrmi stenami a triasť sa pri každom neznámom zvuku. Navyše som získal kus odvahy a už sa tak nebojím. Vlastne, cestovanie mám veľmi rád.

„Žeby sme tento rok nikam nešli?“ uvažoval som.

Kufre ostali celé leto prázdne. Janka ten svoj ani nevytiahla spod postele.

Janka je milé dievčatko z bratislavského Starého Mesta. Patrím k nej a ona ku mne. Som jej najlepší plyšový kamarát. V Medickej záhrade medzičasom stihli opadať všetky listy zo stromov. Dokonca ich pokryla aj biela zimná perina a my sme stále nevytiahli päty z domu.

„Istotne sa chystá niečo veľké,“ snažil som sa myslieť pozitívne.

„A možno sa nechystá vôbec nič,“ schladila ma kamoška straka, ktorá prišla začiatkom zimy na návštevu. Sedela na okennej rímse a spokojne si vyhrievala chvost na posledných slnečných lúčoch tohto roka.

„A tebe nechýba dobrodružstvo?“ čudoval som sa. Bez neho som si svoj plyšový život nevedel predstaviť. Nemuselo to byť nič veľké, stačilo len malé, nevinné a hlavne bezpečné dobrodružstvo. Bez stresu a strachu.

Straka sa pomrvila a cvakla zobákom.

„Po tom, čo si ma minulý rok takmer ugrילוvali grécke mačky? Ani nie, zajko,“ prehovorila vážne.

Ešte chvíľu sme sa zhovárali, a len čo sa začalo stmievať, rozlúčili sme sa a odletela preč.

Ostal som sedieť na Jankinej postieľke hneď vedľa jej obľúbeného pásikavého vankúša. Predstavoval som si, kam by som šiel rád na výlet. Bol som celkom pohrúžený do snívania, keď do izbičky vošla Janka. Naradostene ma vyhodila do vzduchu.

„Zajko, ideme do New Yorku! Ockovi sa podarilo kúpiť lacné letenky! New York, New York!“ výskala od radosti a tancovala so mnou po celej miestnosti. Moje plyšové srdce bilo ostošesť. Predstavoval som si všeličo, ale že sa vyberieme rovno za oceán, to predstihlo všetky moje očakávania!

Fíha! povedal by som, keby Janka rozumela reči plyšových hračiek.

Presne toto som potreboval. Žiadne cestovanie v poštovom balíku ako minulý rok, žiadne trmácanie sa v letiskovom kufri ako cestou do Paríža, ale pohodlná preprava lietadlom v Jankinom ruksaku.

Cesta za oceán trvala celých osem hodín. Stuhli mi všetky štyri plyšové končatiny. Upokojoval som sa aspoň tým, že som s Jankou na sedadle a nie niekde v tmavom kúte podpalubia.